ЗРАК НАДЕЖ

Девни Пери

Глава 1

ЏЕКС

‘Ржењето што одекнуваше низ паркингот на продавницата звучеше повеќе животинско отколку човечко.

„Викам полиција.“

Што по ѓаволите? Двојните врати на продавницата за храна се затворија зад мене токму кога ја видов Карла, сопственичката, свртена кон друга жена. Двете се држеа за спротивните краеви на количка за пазарење полна со хартиени кеси.

„Не крадам.“ Другата жена ја повлече количката. „Се колнам! Ве молам! Само треба да го позајмам ова. Ќе го вратам.“

Карла се накостреши. „Очекуваш да поверувам во тие глупости?“

Камионетот ми беше паркиран на другиот крај од паркингот, но наместо да се упатам кон дома, тргнав кон вревата.

„Дај. Ми. Го. Тоа.“ Карла ја тресеше количката со секој збор, влечејќи ја толку силно што жената речиси падна.

„Те молам! Овие се мои. Пред малку ги купив. Само треба да ги однесам дома.“ Таа ја испружи раката. „На три блока оттука. Ќе одам дотаму и назад за помалку од петнаесет минути.“

„Нема да ми ја украдеш количката.“

„Не крадам...“

„Дами!“ Натегањето престана во моментот кога посегнав по металната корпа на количката. „Дали е сè во ред?“

„Не, не е во ред.“ Лицето на Карла се зацрвени кога го насочи вниманието кон мене. Образите ѝ беа црвени како нејзината огнена коса. „Ми ја украде количката.“

Другата жена ја отвори устата, потоа ја затвори, длабоко воздивнувајќи додека се смири. Кога ме погледна, срцето ми се забрза. Имаше прекрасни кафени очи. Долга, права коса во иста нијанса на чоколадо, со толку свиленкасти прамени што го фаќаа блескавото попладневно сонце. Лице во облик на срце, со нежни црти и прошарано со пеги на прекрасниот нос.

Вау! Која беше таа? Дефинитивно никогаш не ја имав видено во градот. Би го препознал тоа лице.

„Дојдов пеш од дома до продавницата.“ Таа го изговори секој збор со смирен, мек глас. Секој слог делуваше на ублажување на напнатоста. Со кој било друг, тоа би успеало. Но, Карла беше... Карла. Рационалноста не беше една од нејзините силни страни.

„Мислев дека кесите ќе бидат пластични“, рече жената.

Ах! Тука беше грешката. Карла ја мрази пластиката.

„Ја мразам пластиката!“ - извика Карла. „Штетна е за животната средина.“

Жената ја крена едната рака, додека со другата цврсто ја држеше рачката на количката.

„Не се расправам. Само претпоставив дека кесите ќе бидат пластични и дека ќе можам да носам повеќе од една одеднаш до дома, на три блока оттука. Но, бидејќи овие се од хартија, не можам да ги носам сите.“

Во количката имаше најмалку шест кеси, плус бокал млеко.

„Сè е платено“, рече жената, а нејзините убави очи ја молеа Карла. „Купив сладолед за да го прославам преселувањето. Само сакам да го однесам дома и да го ставам во замрзнувач пред да се растопи.“

Карла ги стисна усните. „Добро.“

Го извадив паричникот и извадив банкнота од сто долари. „Карла, колку чинат овие колички?“

„Двесте седумдесет долари, плус достава.“

Секако дека ја знаеше цената напамет. Карла можеби не беше многу разумна личност, но го водеше својот бизнис со железна тупаница.

„Еве.“ Извадив уште две банкноти од сто долари и ѝ ги покажав. „Тоа е депозит. Ќе ја однесам количката до куќата на оваа дама и назад.“ Ако никогаш не се вратам, ќе имаш доволно за да купиш нова количка.

„Одлично!“ Карла ги грабна банкнотите толку брзо што речиси ме исече со хартијата. Потоа убиствено ја погледна жената пред да си замине.

„О, Боже!“ Жената конечно ја пушти количката, кревајќи ги двете раце и триејќи ги слепоочниците. „Не знам дали да се лутам или да се срамам.“

Се насмеав. „Карла понекогаш малку зоврива.“

„Вау!“ Таа длабоко воздивна. „Дали да го очекувам ова секојпат кога ќе дојдам на купување?“

„Не. Единствениот друг пат кога сум ја видел толку луда беше кога го фати сина си како краде кондоми од продавницата кога бевме тинејџери. Сè уште му го плеснува тоа в лице... еве веќе петнаесет години.“

„Петнаесет?“ Аглите на нејзините розови усни се извија нагоре.

Боже, беше прекрасна.

„Карла ќе го заборави ова.“ Можеби ќе бидат потребни неколку децении, но јас не би се откажал од надежта.

Таа погледна надолу кон количката, сè уште со таа бледа насмевка на усните. „Ти благодарам!“

„Нема за што!“

„Не мора да ја носиш количката до кај мене дома. Ветувам дека ќе ја вратам.“

„Карла сигурно гледа од прозорецот. Нема да ризикувам со нејзиниот табиет, затоа или дозволи ми да те одвезам дома, или пеш да те придружувам трите блока. Но, треба да знаеш дека ако се одлучиш за превоз, ќе ти држам предавање за влегување во автомобил со непознати.“

„Нема потреба од предавање. Ќе одам пеш, благодарам! Но, не сум сигурна дека сакам некој туѓинец што го запознав на паркингот пред продавницата да знае каде живеам.“

„Тоа е добра поента!“ - се насмеав. „Можам да понудам препораки. Шерифот ми е добар пријател. Можеме да го повикаме да дојде и да гарантира за мене. Сепак, твојот сладолед веројатно нема да го преживее чекањето.“

„Тогаш, ми се чини дека поради мојот сладолед од колачиња и крем, ќе морам да го преземам овој ризик.“ Таа ја зграпчи рачката од количката и тргна кон тротоарот. „Извини за ова. Те спречувам да купуваш.“

„Во ред е. Моето купување е веќе завршено.“ Од џебот на фармерките ги извадив лото грепките што ги бев купил, и ѝ ги покажав пред да ги вратам внатре. „Имам договор со дедо ми. Секоја недела му купувам лотариски билети на двете бензински пумпи во градот и во продавницата. За возврат, баба ми ми прави вечера еднаш или двапати неделно.“

„На тој начин, дедо ти добива шанса да заработи пари, а ти добиваш бесплатни оброци. А баба ти? Се чини дека таа е занемарена.“

„Па... секогаш ја прегрнувам кога одам на вечера.“

Таа ги крена двете совршено обликувани веѓи.

Се наведнав поблиску до неа. „Моите прегратки се многу добри.“

Очите ѝ светнаа и тивко се насмеа. Потоа го забрза чекорот, одејќи со брзо, природно темпо.

Ѕвечкањето на тркалата на количката по цементот го придуши топотот на моите каубојски чизми, додека првиот блок пребрзо се ближеше до крајот.

„Не знам дали некогаш сум сретнал некој што оди толку брзо.“ Вообичаено, го скратував чекорот за да одам покрај жена, но не овојпат. „Претпоставувам дека тоа нема никаква врска со сладоледот, нели?“

„Одам брзо“, рече таа, кревајќи ги раменатa кога стигнавме до првиот агол и двајцата погледнавме на двете страни за да ја преминеме улицата. Кога повторно се најдовме на тротоарот, почнавме да одиме по блокот број два.

Освен што не бев подготвен за крајот на прошетката. Не толку брзо.

„Кажи ми една лага.“

Таа забави - што и беше мојата цел - и ги набра веѓите.

„А?“

„Лага. Кажи ми една лага.“

„Зошто?“

„Зошто не? Лагата звучи поинтересно од муабетот.“

„Никој никогаш не ме замолил да кажам лага.“ Навестување на насмевка се разигра на нејзините усни. „Добро. Обожавам тост со сирење.“

„Што?“ - застанав во место. „Не ти се допаѓа тост со сирење?“

„Воопшто не.“

Ја ставив раката на срце. „Тоа е едно од двете нешта што знам да ги зготвам.“

„Кое е другото?“

„Појадок за вечера. Многу сум добар во давање прегратки и правење палачинки.“ И предизвикување оргазми, но тоа беше нешто што повеќе би сакал да им го покажам на жените отколку да им го кажам.

„Никогаш не сум јадела појадок за вечера“, одговори таа.

„Молам?!“ Вилицата ми се спушти речиси до плочникот. „Никогаш не си јадела појадок за вечера. Тоа е... апсурдно.“

„Жал ми е што те разочарувам.“ Се насмевна, овојпат насмевката ѝ беше поширока, и продолжи да оди.

„Кажи ми една тајна.“

„Тајни и лаги? Ова е несомнено најчудниот разговор што некогаш сум го водела со туѓинец.“

Чуден. Но, се надевам незаборавен.

Таа размислуваше неколку моменти, а потоа рече:

„Не сакам мачки.“

„Ти си чудовиште!“ Се преправав дека сум ужаснат, повторно ставајќи ја раката на срцето. „Карла беше во право. Ќе ја украдеше количкава, нели?“

Таа се насмеа, и тоа ја преобрази, како светлина да ѝ го облеа лицето. Тие кафени очи блескаа, откривајќи дамки од злато и цимет. Нејзините правилни бели заби светкаа додека образите ѝ стануваа розови.

По ѓаволите.

Сега бев во неволја.

„Во моја одбрана, алергична сум“, рече таа. „Но, повеќе би сакала да имам пајак како домашно милениче, отколку мачка, иако се плашам од пајаци. Не дека се плашам од мачки. Едноставно не ги сакам. Премногу се независни.“

„Што ако се мачиња?“

„Слатки се. Но, не се толку слатки како кученца.“

„Значи, сакаш кучиња. Што мислиш за коњите?“

„Никогаш не сум била во близина на коњ.“

Таа никогаш не јадела појадок за вечера. Никогаш не била во близина на коњи. Тоа беа два проблема што сакав да ги решам.

Но, пред да ја поканам на ранчот на јавање коњи и вечера, таа покажа кон зграда со кафена фасада. Некако, блоковите два и три поминаа побрзо од првиот.

„Овде живеам.“

Тоа беше постара градба, но тревата изгледаше свежо искосена, а освен дотраениот автомобил во дворот на

соседот, улицата се чинеше тивка. Преку улицата, другиот сосед го беше исполнил својот двор со декорации за Ноќта на вештерките.

„Ќе ги внесам овие внатре многу брзо“, рече таа, запирајќи на влезот од патеката што водеше до влезната врата.

„Дали сакаш помош?“

„Не, не ми треба.“

„Добро.“

Можеби еден ден ќе ме покани внатре. Но, сè до денот кога ќе престанам да бидам странец, немав намера да инсистирам.

Таа двапати се враќаше по кесите, брзо носејќи ги внатре, сè додека сосема не се истовари и ми се придружи на тротоарот.

„Можам да го вратам ова“, реков, свртувајќи ја количката.

„Дали имаш нешто против да одам и јас? На крајот на краиштата, мојата чест е во прашање.“

Секако дека немам ништо против.

„Кој сум јас да ти ја одземам честа?“ - одговорив со насмевка кога таа застана покрај мене, дозволувајќи ми да ја туркам количката на враќање.

„Твој ред е. Кажи ми една лага“, рече таа.

„Никогаш не лажам.“

„Тоа ли е лагата? Или велиш дека не можеш да ми кажеш лага затоа што никогаш не лажеш?“

Ѝ намигнав.

„Тоа не е одговор.“ Таа ги преврте очите. „Добро. Што велиш за една тајна?“

„Немам никакви тајни.“

„Секој има тајни.“

„Не јас.“ Секако не во мојот мал град. Тука, сите ја закачуваат својата валкана облека на жица еден до друг, па дури и јас.

Таа го проучуваше мојот профил додека одевме.

„Навистина нема да кажеш?“

„Ти кажав. Не лажам и немам никакви тајни.“ Го држев погледот право напред, борејќи се со насмевката.

Кога последен пат имав ваков флерт со некоја жена? Можеби на факултет? Девојките во околината беа фини, но не беше потребна заводливост. Мојот добар изглед вообичаено беше доволен за да ја одведам жената во кревет. Тоа, или моето презиме.

Но, ова беше забавно. Освежувачки. Имаше нешто различно кај оваа жена. Ме предизвикуваше, нели?

Во тој момент, она што најмногу го сакав беше да ја заинтересирам за мене. По ѓаволите, дури и не ѝ го знаев името.

„Вечерва ќе јадеш сладолед. Но што велиш прво за вечера?“ - ја прашав. „Во ‘Жедна желка’ нема палачинки, но прават одлични бургери.“

Таа продолжи да оди молчејќи.

Со секој чекор, срцето ми чукаше сè повисоко и повисоко во грлото. Нервозата ми се зголемуваше. Дали размислуваше како најдобро да ме одбие? За првпат по долго време, бев на работ да бидам одбиен, нели?

Ме натера да чекам, поканата за вечера висеше меѓу нас додека ја преминувавме последната крстосница и влегувавме на паркингот на продавницата.

„Го ризикуваш својот углед поврзувајќи се со некој осомничен за кражба“, рече конечно.

Добро! Тоа беше да. Или барем така сфатив. „Тоа е ризик што сум подготвен да го преземам.“ Ја испружив раката. „Се викам Џекс Хејвен.“

„Хејвен!“ Нешто налик на паника се вовлече во нејзиниот израз и очите ѝ се раширија. „Како ранчот ‘Хејвен ривер’?“

„Да“, реков.

Поголемиот дел од времето, мојот прекар ми одеше во прилог. Тогаш зошто бојата ѝ се цедеше од лицето?

„О! Хм...“ Таа ја грицкаше долната усна и се повлече еден чекор назад, па уште еден. „Благодарам. Но, мислам дека е подобро да се држам до сладоледот. Мило ми е што се запознавме.“

Почекај малку. Што? Пред да можам да побарам објаснување, таа се сврте и си замина.

Стоев таму, држејќи ја количката за пазарење подзинат, сè додека таа не се изгуби од видикот.

„Што по ѓаволите?“

Не. Дали ми рече не?

Дали погрешно ја разбрав? Флертувавме, нели? Што се случуваше, по ѓаволите?

Моето добро расположение исчезна кога ја вратив количката на место, а потоа влегов внатре и ѝ ја подадов раката на Карла за да ми ги врати парите. Штом ми ги даде, си заминав без збор и се упатив кон мојот камионет.

Се одвезов до ранчот, придружуван од моето повредено его. Потоа направив палачинки за вечера и се потрудив да не размислувам за темнокосата убавица со која требаше да ги делам.

* * *

„Колку време ќе трае ова?“ - го прашав Вест.

„Не знам. Околу десет минути.“

Воздивнав. „Зошто воопшто сум тука?“

„Затоа што си еден од сопствениците на овој ранч.“ Ме погледна отстрана. „Што ти е денес?“

„Ништо“, излажав.

Брат ми се намурти. „Тогаш престани да бидеш толку мрзоволен.“

„Сега звучиш како тато“, промрморев.

Го сакав Вест, но проблемот со тоа што бев девет години помлад беше што имаше моменти кога ме третираше повеќе како свој син отколку како брат.

Стоевме во лобито на гостилницата, под ламбата од рогови што фрлаше топол сјај. Насмеаните гости се шетаа наоколу, сркајќи кафе и топла јаболковина. Едно четиричлено семејство стоеше на пултот, со багажот пред нозете додека се одјавуваа.

Сите беа среќни утрово. Сите освен јас.

„Ајде да завршиме со овој состанок."

За да можам да одам во шталата, да го оседлам коњот и да одам на долго, напорно јавање. Можеби еден ден поминат надвор, уживајќи во свежиот есенски воздух, ќе ми помогнеше да ја заборавам жената што ја бев запознал претходниот ден во продавницата. Нејзиното отфрлање ме јадеше повеќе утрово, некако дури и повеќе отколку синоќа, кога се превртував во креветот, повторувајќи ја во умот секоја минута од таа прошетка. Не можев ни да ја проколнам по име бидејќи не ѝ го знаев името.

Но, таа го знаеше моето. И очигледно, тоа беше доволно за да избега.

Дали беше пријателка на некоја жена со која сум излегувал? Можеби знаеше дека претпочитам авантури за една ноќ и сакаше да се држи подалеку од тоа. Но, како? Таа неодамна се доселила во градов, нели? Освен, ако не бев попознат во кругот на слободни жени отколку што мислев.

„Престани!" Вест ме плесна по раката.

„Што?" - извикав.

„Престани да се муртиш. Насмевни се, жити Бога. Ова е важно за Индија."

Се насмеав покажувајќи му ги сите заби.

„Серко", промрмори тој.

Опуштајќи ги усните, се потрудив најдобро што можам да го измазнам намуртениот израз што го носев од претходниот ден.

„Не знам зошто треба да ангажираме менаџер. Ти реков дека јас ќе преземам додека Индија е на породилно отсуство."

„Имаш многу обврски. И јас имам многу обврски. Ни треба помош, со темпото со кое растеме. Ако имаме некој што може да биде тука и да го води хотелот и одморалиштето, ќе ни го олесни животот на сите нас.“

„Добро!“ Ги прекрстив рацете на градите. „Но, тој или таа подобро да не ми заповеда!“

„Таа. И сигурен сум дека нема.“

„Мене Индија ми е шеф.“

Тој се насмеа. „И мене.“

Единствената жена на светот од која Вест доброволно би примал наредби беше неговата сопруга. А можеби и нивната ќерка, сега кога се роди.

Од ходникот што водеше кон управните канцеларии допреа гласови, а Вест се сврте и насмевка му го озари лицето кога се појави витканата руса коса на Индија.

Вообичаено, би му се потсмевал што е толку идиот пред неговата сопруга. Но, беше невозможно да се состават зборови со отворена вилица. До Индија стоеше девојката од продавницата за храна.

Прекрасна. Зашеметувачка. Исто толку совршена како и претходниот ден.

Проклет да сум.

Насмевката на Индија се рашири кога застана покрај Вест.

„Луѓе, би сакала да ви ја претставам Саша Вон, нашата нова менаџерка. Саша, ова е мојот сопруг, Вест, и мојот девер, Џекс. Заедно, тројцата ги поседуваме ранчот и одморалиштето.“

Да се каже заедно беше великодушно. Поседував само дел во споредба со Вест и Индија. Но, тие детали не беа важни денес. Не додека гледав во тие прекрасни кафени очи и пегите што ја шараа нејзината мазна кожа.

Саша. Се вика Саша.

„Мило ми е што се запознавме!“ Вест ѝ ја стисна раката. „Драго ми е што сте тука.“

„И мене, господине. Хејвен.“

„Вест. Само Вест“, ја поправи тој.

„Вест.“ Саша учтиво ми се насмевна кога го префрли погледот на мене. Немаше ни трага од изненадување или познатост на нејзиното лице. Не дека требаше да има. Таа знаеше со кого се среќава утрово. Но јас?

Немав поим.

„Задоволство ми е што се запознавме.“ Таа ја испружи раката кон мене.

Значи, вака сакаше да ја игра оваа игра? Да се преправа дека претходниот ден не се случи?

Добро. Ќе си поиграм. Засега.

„И мене ми е задоволство што те запознав.“ Штом рацете ни се допреа, почувствував пецкање на кожата. Ширењето на нејзините очи ми кажа дека и таа го почувствува истото. Се насмевнав додека ги држев нејзините нежни прсти еден момент подолго од потребното, а потоа ја пуштив. „Добре дојде на ранчот Хејвен Ривер, Саша!“

Глава 2

САША

Три месеци подоцна...

Шум одекна во тушот. Шум што траеше, и траеше, како да се пробива низ лавиринт од цевки.

Рацете ми беа во косата, прстите покриени со пена од шампонот, а топлата вода се слеваше по моето голо тело.

Сè додека не запре.

„Не. Не, не, не, не.“

Водата се намали на капка.

„О, Боже мој!“

Морав да се домијам.

„Ајде!“

Ја вртев рачката на чешмата напред-назад. „Те молам!“

Исклучи. Вклучи. Исклучи. Вклучи. Ништо.

Единствената вода што остана се слеа по одводот со гргорење. Застенкав, допирајќи го челото на ѕидот.

„Мора да е шега. Како стигнав до оваа точка?“

Го мразев овој туш.

Го мразев овој изнајмен стан.

Ја мразев Монтана.

Почувствував како ми се креваат морници на кожата додека воздухот се ладеше. Брзо излегов од тушот и завиткав крпа околу телото. Потоа исцедив колку што можев повеќе сапун и вода од косата пред да истрчам до орманот и да се пресоблечам во топли тренерки.

Водата можеби наскоро ќе се вратеше, но ако чекав предолго, ќе задоцнев на работа. А токму сега, работата беше единственото позитивно нешто во мојот живот. Не смеев да задоцнам.

Освен тоа, во женската соблекувална имаше туш кој гарантираше топла вода.

Затоа брзо собрав облека за пресоблекување, четка, фен за коса и торбичката со шминка, и облеков пар чизми за снег пред да излезам низ вратата.

Студениот воздух беше ужасен. Ми требаше само еден здив за белите дробови да ми замрзнат. Пред да стигнам до автомобилот, мојата мокра коса почна да белее од мразулци.

Се лизнав зад воланот на мојата „мазда“, а телото ми се тресеше додека студот ми се пробиваше во коските. Ми требаа два обида да го ставам клучот во бравата. Моторот заквичи, протестирајќи против палењето, но на крајот се согласи. Кога го вклучив грејачот, ми дуваше само студен воздух во лицето, па го исклучив.

Кога инструменталната табла се вклучи, термометарот покажа минус десет степени.

„Што правам јас тука?“ Си ги протрив рацете, потоа ги доведов до устата и дувнав топол воздух во дланките.

Штракајќи со забите, почекав неколку минути додека автомобилот се загрее, и кога ветробранското стакло конечно се одмрзна доволно за да можам да гледам, излегов на улицата покриена со снег, погледнувајќи кон дуплексот веднаш до мојот.

Соседите сигурно сè уште спиеја. Ја беа поминале ноќта во гласен, див секс и се осигураа таблата од зглавјето на креветот да удира во ѕидот што го делевме колку што е можно повеќе пати.

Кретени.

Тоа траеше до три часот наутро. Се истуширав околу пет.

Боже, морам да се преселам!

Некаде на топло. Некаде на тивко.

Некаде каде што има топла вода што нема да секне.

Но, засега, бев заглавена во Монтана. Бев заглавена во скапана куќа. Бев заглавена на температури под нулата. Бев едноставно заглавена.

Заглавена на толку многу начини што не можев да ги избројам.

Но, барем бев заглавена на добра работа.

Полека се движев низ спородните улици на Биг Тимбер додека се упатував кон автопатот. Возењето по снег беше вештина што сè уште не ја имав совладано, а мојот автомобил со погон на две тркала се справуваше со мразот исто толку грациозно како што жирафа би се справила со лизгалки.

Патувањето до ранчот „Хејвен ривер“ траеше мачни четириесет и пет минути. Секој ден, сè помалку се радував на тоа.

Кога првпат се преселив тука пред три месеци, уживав во возењето до работа. Уживав во времето поминато насамо на отворен пат. Уживав во пејзажот, во брановидниот предел што се протегаше меѓу стрмните планински венци.

Но, потоа удри првата зимска бура и возењето стана чист стрес. Всушност, ми недостигаше сообраќајот во сообраќајниот метеж во Калифорнија, нешто што никогаш не помислив дека ќе го признаам.

Зглобовите на рацете ми беа бели кога свртев од автопатот на замрзнатиот чакален пат. Но, го задржував здивот сè додека не поминав под лакот на ранчот. „Успеав!“

Ова возење можеби беше единствената победа на денот. И требаше да го повторам тоа на враќање кон дома.

Ги спуштив раменатa кои ми беа речиси допрени до ушите и го повлеков телото подалеку од воланот. Потоа ја

притиснав ногата на сопирачката за да забавам за последната кривина на патот.

Во еден момент, престанав да се движам право по чакалестиот пат и почувствував како задните гуми се лизгаат настрана.

„О, срање!“

Го свртев воланот, очајно обидувајќи се да ја исправам мојата траекторија. Тоа само предизвика и предните тркала да почнат да се лизгаат.

„Застани! Не!“ Дишев забрзано додека автомобилот сè повеќе се приближуваше до каналот. „Те молам застани!“

Притиснав на сопирачката.

Автомобилот продолжи да се лизга, право во каналот, каде што застана со придушен тап удар.

„По ѓаволите!“

Притиснав на педалот за гас. Моторот зафучи, но автомобилот не се помрдна.

Ова не се случува. Не денес.

Бев толку блиску. Можев да го видам црвениот ќерамиден покрив на една од колибите за гости пред мене. Практично можев да го почувствувам мирисот на сланина и јајца што се готват во трпезаријата на гостилницата.

„Уф!“

Го спуштив челото на воланот. Прамен влажна коса ми се ослободи од ластикот и ми се спушти на образот. „Ја мразам Монтана!“

Да бев личност што сака да шета во природа, можеби немаше да ми пречи да одам низ блескавиот утрински снег. Да имав спиено повеќе од два часа, можеби немаше да го одложам алармот и да го скратам туширањето. Да бев донела подобри одлуки во последните десет години, можеби немаше ни да бидам во Монтана.

Сепак, тука бев и ја грабнав торбата полна со тоалетен прибор од совозачкото седиште, бидејќи сакала или не, морав пеш да стигнам на работа. Бидејќи автомобилот